

ZBOGOM ZA SADA

LORI FRENKEL

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

PRVI DEO

Od nas će tek ljubav da ostane živa.
– Filip Larkin, *Grobnica Arundelovih**

* Iz Larkinovih dela u prevodu Marka Vešovića i Omera Hadžiselimovića.

UBISTVENA APLIKACIJA

Sem Eling je popunjavao svoj profil na veb-sajtu za upoznavanje ne znajući da li da se smeje ili da plače. U neku ruku, sebe je upravo opisao kao čoveka „brzog na osmehu“ i ujedno odgovorio na pitanje „Šta mislite koliko ste mačo muškarac?“, ocenivši ga osmi-com na skali do deset. S druge strane, čitava ta stvar bila je prilično razočaravajuća, jer je znao da nema šanse da neko zaokruži broj niži od osmice, bar ne na toj lestvici muževnosti. Stoga je Sem pokušavao da se priseti pet stvari bez kojih ne bi mogao živeti. Naime, bio je svestan da je većina članova ovog dejting sajta sigurno besramno napisala: vazduh, hrana, voda, krov nad glavom, zajedno sa još nekim ništa manje komičnim idejama. (Razmišljao je da bi švajcarski sir bio i te kako duhovit prilog toj listi ili, u najboljem slučaju, vitamin D, mada, iako je živio u Sijetlu, izgledalo je da se sasvim dobro snalazi i bez njega.) Isto tako, mogao je krenuti i tehnološkom maršrutom – napisati: laptop, pa drugi laptop, tablet, vaj-faj veza sa internetom, ajfon – međutim, tad bi ljudi pomislili da je on kompjuterski superštreber. U

suštini, nije bilo važno što on to i jeste bio; samo nije hteo da ceo sajt u startu sazna sve o njemu. A, opet, mogao je krenuti i sentimentalnim putem – zaključno sa uramljenom slikom s venčanja svojih roditelja, dedinim bakrenjakom što donosi sreću, programskom šemom iz njegove najuspešnije godine u srednjoškolskoj produkciji *Briljantina*, potom prihvatnog pisma sa MIT-a,* kao i prve miks-kasete koju mu je snimila jedna devojka – međutim, verovao je da bi takav sled stvari istog časa obezvređio onaj prethodni faktor muževnosti. Što se toga tiče, mogao se okrenuti i stazi laktoze: ponovo upisati švajcarski sir (očito mu se jeo švajcarski sir, iz nekog razloga), sladoled od čokolade, kremasti sir za mazanje, kalconu iz Paljacijeve picerije i dvostruki kafe-late. Ali to onda ne bi bila istina. Mogao je živeti bez tih stvari; samo što mu se onda taj svet nimalo ne bi dopadao.

U suštini je čitav taj posao bio: iritirajući, do zla boga nametljiv, sladunjav, blamirajući i, na kraju, sasvim beznačajan. Sem nije imao nikakav hobi zato što je najčešće radio tokom dana, a to je bio i glavni uzrok što nije imao devojkicu. Za slučaj da nije radio po čitav dan (ili da nije bio softverski inženjer, a što je uslovljavalo da ne sarađuje s lepšim polom), imao bi vremena za hobije koje je mogao upisati u profil, no onda za tim ne bi bilo potrebe jer ne bi pribegavao ovakvim sajtovima u nadi da upozna srodnu dušu. Da, on jeste bio kompjuterski superštreber, ali je isto tako, voleo je da misli, bio pametan, duhovit i prilično zgodan. Jedino nije imao pet hobija koje bi mogao navesti, niti pet smešnih stvari bez kojih nije mogao živeti, kao ni pet interesantnih drangulija na stočiću pokraj kreveta (a pravi odgovor bi glasio: polupuna čaša s vodom, četvrt puna čaša s vodom,

* MIT (*Massachusetts Institute of Technology*) – prestižni bostonski univerzitet za tehnologiju.

prazna čaša za vodu, zgužvana maramica za nos, zgužvana maramica za nos), pa samim tim ni pet samootkrivajućih želja za budućnost (da nikada više ne učinim ovako nešto – i to ispisano pet puta zaredom). Shodno tome, nije mario ni za čije pobrojane hobije niti za pet životnih neophodnosti, stočiće pored kreveta, a još manje za budućnosti. Uostalom, već je odgovorio na sve zamislive varijacije na ova isprazna pitanja na drugom sličnom veb-sajtu; čak je i izlazio s pojednim njihovim članovima, da bi naposljetku uvideo čemu sve to u suštini vodi. Praktično ničemu. Ako izađete sa onim devojkama za koje vam se učini da su najobičnije (jer ne mogu da žive bez: knjiga, materijala za pisanje, lampe za čitanje, radio-sata, mobilnog telefona), upoznaćete dosadnu osobu. Ako se odvažite da se vidite s malkice ekscentričnijim curama (žuti šešir za kišu, polaroidov foto-aparat, mineralna voda sa ukusom limuna, fotografija Gertrude Stajn, plastična figura Mao Cedunga), dobili biste i te kako čudne osobe pune sebe. U slučaju da izaberete onu koja vam se učini kao više-manje najnormalnija („Laptop i, iskreno, ništa više zato jer mi samo to i treba u životu“), upoznaćete kompjuterskog štrebera poput vašeg cimera na faksu, pa biste se zapitali da, u međuvremenu, dotični nije prošao kroz operaciju promene pola a da vas pritom nije obavestio. Tako da ste uglavnom dobijali dosadne, čudne tipove ili Trevora Andersona.

Pet stvari bez kojih Sem nije mogao da živi: zajedljivost, ruganje, podsmeh, podrugljivost, cinizam.

Naravno, ova slika nije bila kompletna. Da jeste, ne bi trošio vreme na sajtu za upoznavanje. Nego bi se utaborio u podrumu nekog stana zadovoljno povlađujući svakom svom ćefu (eks-boks; vaj-faj konzola za igrice; „soni“ plejstejšn; plazma TV sa širokim ravnim ekranom od pedeset dva inča; naćosi iz mikrotalasne). Umesto toga, ponovo je podvrgnuo

sebe istom mučenju na internetu. Da ovo nije ukazivalo na optimizam vezan za: ljubav? (nadu, radost, toplinu, darežljivost, obećanje da će ga neko poljubiti za laku noć). Možda i jeste, ali je ta pojedinost bila isuviše otrcana da bi se ikada upisala u šašavi nalog.

A problem sa šašavim nalogom bio je sledeći: nije se radilo samo o tome što ljudi, uopšte uzevši, ne govore istinu – iako je zaista tako. Istinu niste mogli izustiti pa i da ste hteli. Sitnice na noćnom ormariću ne otkrivaju dušu. Nade u budućnost ne mogu biti svedene za kojekakav profil na internetu, a ni poverene nepoznatim ljudima. Odgovori na pitanja s prazninama koje ste prinuđeni da popunite mogu biti zabavni, ali ništa od velike važnosti neće reći o dugotrajnoj budućnosti potencijalne veze. (Mada i nisu baš toliko zabavni.) Čak i pitanja koja iziskuju direktne odgovore propuštaju da otkriju ono što u suštini želite da saznate. Na primer, Sem je hteo da izađe s devojkom koja ume da kuva i rado bi kuvala za njega i koja bi, najzad, uživala u tome; naposljetku nije poradio na tome zato što je odabrana devojka bila neka vrsta kućne boginje, zahtevajući da joj stan stalno bude čist (Sem nije bio preterano uredan), a i zbog toga što je zaista verovala da je ženino mesto u kući kako bi konstantno brinula o svom muškarcu (Sem je bio feminist); na kraju nije izišao s njom iz prostog razloga što je jela samo organsku, održivu, lokalno uzgojenu, lišenu svih hemikalija, ekološki pouzdanu, nemasnu, sirovu vegetarijansku hranu (pogledajte iznad: Semovu ljubav prema mlečnim proizvodima). Tako je moralo biti zato što Sem nije umeo da kuva dok ona jeste, a oboje su pritom morali da jedu, s tim što bi se on, u tom slučaju, u zamenu morao prihvatiti nekog drugog kuhinjskog posla, recimo pranja suda ili slaganja odeće ili čišćenja toaleta. Dakle, na formularu uopšte nije

bilo mesta za sve to, niti je bilo dela gde bi naznačio da on jednostavno ne obraća pažnju na takve bizarne pojedinosti.

Pa, opet, muškarac ima svoje potrebe. Ali ne one na koje mislite. Sigurno ima i takvih, međutim, one nemaju prvenstvo u Semovom umu. Semu je bilo najvažnije da upozna osobu s kojom bi petkom uveče mogao izaći na večeru, a pokraj koje bi se probudio u subotu i, potom, obilazio muzeje, bioskope, pozorišta, žurke i restorane, a i utakmice, dok bi tokom dugačkih dana vikenda negde zajedno išli na skijanje, hajking, posećivali roditelje i prigode gde su se testirala vina, uključujući u to i poslovna putovanja. Semu je naročito bilo bitno ovo poslednje baš zato što je radio za onlajn kompaniju za upoznavanje, čiji mu je formular i izazvao tolike nevolje. Kompanija je zapošljavala brojne razmetljive i moćne ljude – većinom muškarce – koji su vodili svoje brojne razmetljive i moćne ljude – pretežno žene – na njihove brojne razmetljive i moćne gala večeri gde ste morali nositi crni smoking i istu takvu leptir-mašnu. Sem nije posedovao ništa od toga dok nije dobio taj posao, a isto tako nije bio razmetljiv, a kamoli moćan, nepokolebljivo osećajući da je njegov posao softverskog inženjera u kabini sa tri zida okruženoj drugim softverskim inženjerima i njihovim opskurnim majicama kratkih rukava, s matematičkim parolama, akcionim figuricama iz *Zvezdanih ratova* i sedmostranim Rubikovim kockama, trebalo da ga oslobodi takvih poslovnih pritisaka. Međutim, advokati, potpredsednici, finansijski upravnici i nadasve važne ličnosti, zajedno sa investitorima, sve su to tumbе izokrenuli, premda je u pitanju ionako bila kompanija što je rukovođila sajtom za upoznavanje – i pojaviti se na ovim zabavama bez pratioca bio bi izrazito loš potez za čoveka zaposlenog u njoj. Stoga je Sem takve večeri provodio u tesnom smokingu, razmenjujući s drugarima lične

morbidne pošalice, s čudnim softverskim inženjerima, također samcima, pijuckajući besplatne votka-tonike i generalno tugujući za time što očito nikada neće naći pravu ljubav.

U baltimorskoj srednjoj školi, čim je Holii Palentajn, i pored njegove štreberske spoljašnjosti, uvidela kako u njemu kuca nesvakidašnje dobro srce, i prihvatila da je izvede na večeru i u bioskop, a onda i da se posle škole većinom druže u njegovom podrumu pretežno se ljubeći, Sem je pretpostavljao da će se naposljetku oženiti tom ljubavlju iz srednje škole. Pamtio je kako su priljubljeni plesali na prolećnoj školskoj zabavi i zamišljao kako bi izgledali na danu njihovog venčanja. Potom mu je ona poslala pismo iz devojačkog kampa za skaute, gde je inače bila nadzornik, interesujući se da li još uvek mogu biti prijatelji? Sem nije mislio da ta pojedinost ikad može biti dovedena u pitanje. Na koledžu, na MIT-u, pokušao je s kasnim večernjim kombinacijama i curama što su flertovale s njim na žurkama, i jedanput se čak ludo zaljubio u baristu* u *Pogođenom srcu* (iako se nikada nije usudio da s njom razmeni nekoliko reči), a prošao je i kroz pravu jednoipogodišnju ljubavnu vezu sa Delom Baset, koja je zatim diplomirala i otišla na tri godine među volontere u Zimbabve; posle toga je preživio još jednu vremenski identičnu ljubavnu vezu sa Dženi O'Daud. Dženi ga je zbilja volela i u toj vezi je uveliko mogao naslutiti kako u bliskoj budućnosti bira njeno veridbeno prstenje, da bi se ona na kraju, u stvari jedan semestar pre diplomskog, sticajem okolnosti spandala s njegovim cimerom. I to dvaput. Onda je Sem, za promenu, neko vreme pokušao provesti u osami, jer je usamljenost retko izazivala osećaj slomljenog srca i zdrobljene duše. Hteo je da ne mari ni za šta, a na taj način i da ne

* Barista – osoba, obično devojka, koja radi za espresso-mašinom i priprema kafu. (Prim. prev.)

rizikuje ništa, kao i da ne traga ni za čim, većinom se družeći s proverenim prijateljima i odlazeći na odmore bez pratnje, svu pažnju usredsredivši samo na sebe, tom prilikom čak otkazavši i kablovsku televiziju. Sigurno je da ni od toga nije imao nikakve vajde. To što Sem nije bio zaljubljen značilo je da je manje bio podložan razočaranjima. Međutim, ni tada u tome nije video apsolutno nikakvu svrhu.

Nije video svrhu zato što je bio jedan od onih muškaraca što su uvek, uvek, morali biti u društvu s devojkom, ali ne zbog toga što o sebi nije mislio kao o celokupnom biću bez prisustva partnera, niti zbog toga što je, u suprotnom, bilo nemoguće upražnjavati seks, već zato što je otkrio da, kad ne provodi vreme sa osobama koje voli, previše vremena provodi s ljudima koji mu nimalo ne odgovaraju. Družiti se s kolegama na poslu bilo je sasvim poželjno, međutim, čim bi se posao okončao, oni više nisu imali o čemu da razgovaraju. U onim sve ređim trenucima kad bi se obično sretao s prijateljima sa koledža sa kojima je izgubio vezu, samo su ga podsećali zbog čega je konstantno oplemenjivanje kontakta s njima vremenom jednostavno zamrlo. Svaka površna konverzacija na zabavama za njega je doslovno predstavljala prinudu da se pretvara da deli mišljenje o nekim stvarima za koje, generalno gledano, nije smatrao da su uopšte vredne pomena.

Kada je napustio istočnu obalu i preselio se u Sijetl, Sem je pokušao sa upoznavanjem preko interneta, ne verujući da je napunio trideset dve i po godine a da nikada pre nije pomislio na onlajn dejting. On je zaista verovao u kompjutere i programiranje, u informaciju koja se može pretvoriti u kodove, u algoritme, brojeve i logiku. Njegov otac je isto tako bio softverski inženjer po profesiji, kao i profesor informatike na Univerzitetu Džons Hopkins, tako da je Sem

od malih nogu vaspitan da veruje kako su kompjuteri njegova prava religija. Svaka druga osoba je preporučivala upoznavanje preko interneta samo kao poslednju mogućnost u slučaju da ne uspete nikog da upoznate u nepreglednom okeanu zvanom koledž. Međutim, Sem je gotivio onlajn dejting baš zato što takva vrsta združivanja nije sadržavala nikakvu misteriju. Bilo je moguće da upoznate nekog i da vam se ta osoba dopadne, kao i vi njoj, i da počnete da izlazite, i da to bude dobro, i da se u međuvremenu sve više zbližite, s vremenom čak i da krenete da izgrađujete svojevrсни zajednički život, a potom se napokon i ludo zaljubite, a da ona nastavi da spava s tvojim cimerom dok za vikend obično s tobom putuje kući. Kompjuteri nikada ne bi dozvolili toliku nedoslednost.

Upoznavanje preko interneta Semu je tek trebalo da donese prave plodove. A donekle se i isplatilo. Sve dok, potom, nije palo na drugo mesto po popularnosti. U jednom od onih preterano lepih dana u junu koje, da vam se može, ni za živu glavu ne biste proveli na poslu, Semov kompletan tim dobio je neprijatnu poruku od šefa. „Pošteno ste upozoreni“, napisao je Džejmi. „B. B-jev plan i program za današnji NNN: kvantitativno odrediti ljudsko srce.“ Džejmi je predsednika kompanije, šefa njegovog šefa, zvao inicijalima B. B. i Sem ga je cenio zbog te ležernosti. Zapravo, B. B. je nedavno zapovedio da svaki tim ujutru započne radni dan stojećim okupljanjem, s idejom da kompanija ne želi više da trači vreme svojih sjajnih programera mukotrpnim sastančenjem, već samo odsečnim susretom u hodniku. Uopšteno gledajući, to je značilo da se održava pravi mukotrpní sastanak samo bez udobnih stolica i đevreka. Zato je Džejmi te sastanke prozvao NNN – Na Našim Nogama; druga Džejmijeva skraćenica u optičaju bila i OOF, umesto

„ufl“, baš zbog onoga kako su se njihove noge u stvari osećale posle tih okupljanja. Upravo zbog takve opuštenosti, a i zato što ovaj nije bio pobornik izričite tačnosti, Sem je voleo Džejmija. To mu je davalo fore da otrči do stana i uskoči u komotnije cipele.

„Evo o čemu se radi“, počeo Džejmi čim Sem stiže na mesto sastanka. „B. B. misli da su nam potreban bolji rezultati. Pojedini sajtovi za upoznavanje obećavaju 'najzabavnije partnere', a drugi se hvala 'najvećim procentom sklopljenih brakova'. B. B. zato želi da poveća ulog u ovoj igri. Previše izlazaka obično završi propašću. Previše brakova obično skonča razvodom. A šta je bolje od izlazaka i od braka?“

„Imati prijateljicu koja će spavati s tobom kad poželiš, a pritom neće zahtevati da budete u vezi?“ Mudro je pretpostavio Najdžel iz Australije.

„Srodne duše“, reče Džejmi. „B. B. zahteva algoritam koji će doslovno pronaći vašu srodnu dušu. Zbog toga se ja okrećem vama. Ljubav je jedna prepređena i kočoperna stvar. Sve te ljudske promenljive vrednosti. Duša nipošto nije logična. A srce želi ono što želi. U svakom slučaju, to je izuzetno teško svesti na samo jednu definiciju. A naročito kvantifikovati i isprogramirati. Ali kako mi jesmo kompjuterski programeri, to nek nam bude posao. Recite mi kako.“

„Uvećati šanse za seks“, reče Najdžel. „Dakle, unapred ugovoreni izlasci koji u startu propadnu vode ka drugim unapred ugovorenim izlascima i sve bržem uparivanju. Znači, što dalje odeš na tom prvom sastanku, više ćeš informacija steći o vašoj seksualnoj kompatibilnosti.“

„Neće moći“, prigovori Radživ iz Nju Delhija. „Unapred ugovoreni izlasci su grozni.“ Sa ovom primedbom složiše se svi softverski programeri, svi osim Najdžela.

„Uopšte nisu zabavni“, reče Gaurav iz Mumbaja.

„Baš su nekako mučni“, reče Arnab iz Asama.

„Plus što je u njima jedina konstanta – laž“, reče Džajaradž iz Čenaja. Otkako je radio kao softverski inženjer, Sem je postao ekspert u pet indijskih država: Delhiju, Asamu, Maharaštri, Tamil Naduu, Zapadnom Bengalu. „Na unapred ugovorenom izlasku daleko ti je gore nego u pravom životu“, produži Džajaradž. „Nema šanse da povežeš dve krštene rečenice, a da ne zazvučiš kao pravi idiot. Počećeš da štucaš i mucaš i započinješ neke bizarne teme, da bi se na kraju potpuno osušio od bruke i sramote. Garantujem da čovek sigurno ne može biti takav u pravom životu kad neočekivano upozna neku osobu.“

„Ili, najgore od svega, sebe predstaviš boljim nego što jesi“, dodade Sem, „što je takođe laž. Središ se kao nikada, napraviš frizuru i staviš šminku, a u stvari po čitav dan šetkaš po kući u trenerci za jogu i s onim širokim steznikom za kosu.“

„Šminka?“ Džejmi podiže obrvu u njegovom smeru.

„Steznik za kosu?“, zapita se Džajaradž.

„Potreban nam je uvid u druge ciljne grupe“, ponudi Arnab. „Recimo, hinduistički astrolozi koji već pokolenjima poznaju svakog u selu, već na rođenju sparuju ljude za brak koji, potom, traje do smrti.“

„Brojne kulture imaju mečmejkere, osobe koje sparuju ljude. Japanski nakodosi. Jevrejski šečeni.“ Gaurav je diplomirao antropologiju na Univerzitetu Santa Kruz. „Već vekovima postoje korisni primeri. Ti ljudi su spoznali istinu.“

„A ona glasi?“, upita Džejmi.

„Kad su ljudi ubeđeni da znaju kakvi su i šta u stvari žele, onda nipošto ne mora da znači da su to zaista oni, kao ni da to zbilja traže“, reče Gaurav poput mudraca. „Ponekad bi te najiskusniji starosedeooci s magijskim moćima uparili sa

srodnom dušom prvo razmotrivši ko si ti u stvari i ko bi u suštini bio dobar za tebe.“

„Ja, nažalost, nemam iskusne starosedeoce koji se u slobodno vreme bave magijom“, reče Džejmi.

„Ali imaš nešto daleko bolje“, reče Sem. „Kompjuterske programere.“

„Mogli bismo malko dublje zakopati po informacijama koje nam pružaju korisnici. I više pažnje obratiti na to kakvi oni zaista jesu, a ne na to šta imaju da kažu o sebi.“

Noge su već počele da osećaju breme njihove telesne težine, pa se svima učinilo da bi zaista bila dobra zamisao dublje zakopati po toj ideji i što pre okončati ovaj sastanak. „Optužiti naše korisnike za laganje“, reče Džejms. „Ubeđen sam da će se B. B. oduševiti.“

Na putu prema svom stolu, Sem se zaustavio da uzme kafu. (Na pet lokacija na udaljenosti od dvesta metara od Semovog stola prodavao se dvostruki kafe-late svetskog kvaliteta: tezga za espresso na drugom spratu, tezga za espresso na četrnaestom spratu, mlečni restoran, kafić u holu ulaza iz Pete avenije, kafić u holu ulaza iz Četvrte avenije. Sem je obožavao Sijetl.) Onda je seo i razmotrio gde bi, ako ne na onlajn formularima za upoznavanje, ljudi mogli da otkriju pravu istinu o sebi. Poslao je poruku Džejmiju: „Mogu li dobiti pristup finansijskim izveštajima naših klijenata?“

Džejmi mu je odgovorio već narednog trenutka: „Optužiti naše korisnike za laganje i plus ugroziti njihovu privatnost. Tek to ima da oduševi B. B-a.“

Ruku na srce, evo prvog Semovog stoprocentno sigurnog dokaza da ljudi ne govore istinu o sebi: na svakom bogomdanom mestu doživljavali su šokove zbog ugrožene privatnosti na internetu, ali čim bi im obećali ljubav ili, u najmanju ruku, seks, oni bi Semu šakom i kapom pružili

svu svoju finansijsku dokumentaciju, izveštaje o kreditnim karticama, imejl naloge i sve što je išlo uz to. I Sem bi ih tek tada mogao bolje videti, ali ne onakve kakvima su sebe predstavili, već onakve kakvi zaista jesu. Primetio bi da je, ako pitate formulare, njihova omiljena hrana bila organske borovnice, šejk od pšeničnih klica, proteinsko piće od crvenog peruanskog žita, sendviči od sojinog mesa, zaključno s kavijarom od beluge, i pored toga što su prethodne godine prosečno trošili 47,40 dolara svakog meseca u restoranima robne kuće *7-Eleven*. Takođe je video da su pet stvari koje im se nalaze na noćnom stočiću bili DVD-jevi sa sve stranim filmovima, ali su zato dvaput gledali crtač *Šrek zauvek* u 3-D bioskopu i proveli onu sedmicu za vreme festivala inostranog filma viseći sa starim društancetom s koledža na kaubojskom ranču u Vajomingu. Takođe je primetio da su tvrdili da pišu poeziju i pripovetke, te bi neretko u to ime svom profilu pridodali i citat iz *Ulisa*, međutim, Sem je analizirao njihove imejl naloge i uvideo da se nalaze na najnižoj lestvici katastrofalno loših korisnika prideva, kao i to da ne umeju da se služe tačkom sa zapetom. Svako je lagao. Nije to bilo ništa maliciozno, a ni namerno. Ti ljudi nisu toliko izvrtali sliku o sebi koliko je to što su radili naprosto bilo pogrešno. Slika koju su imali o sebi i slika kakvi su zaista bili su dva različita sveta.

Podrazumeva se da je Sem bio romantičar, ali je isto tako bio i softverski inženjer, a s obzirom da je postao uspešniji u ovome drugome, odlučio je da tu svoju veštinu stavi u pogon na užtrb prve. Pune dve sedmice opsesivno je radio na algoritmu koji je odgonetao kakvi ljudi zaista jesu. Algoritam je obično zanemarivao ispunjeni formular usredsređujući se, umesto toga, na pomno iščitavanje vaših izdataka, bankovnih izveštaja i imejlova. Takođe je iščitavao istorijat

vaših onlajn konverzacija, SMS-poruke, postove i ažurirane statuse. Algoritam se, dalje, bavio vašim blogom i onim što ste postavljali na blogovima drugih ljudi. Istovremeno je zbrajao sve ono što ste kupovali preko interneta, šta ste čitali na internetu, kao i ono što ste studiozno izbegavali dok ste boravili na internetu. Zanemarivao je ono što ste napisali o sebi i ono što ste poželeli da imate i koristio ono što realno jeste bili i kakav vam je partner zaista bio potreban. Sem je ukrstio drevne tradicije uparivanja ljudi sa istinama koje su korisnici neposredno otkrivali, zajedno s moćima modernih kompjutera, tom prilikom osmislivši algoritam koji je doslovno promenio svet mečmejkinga. Dešifrovao je kôd vašeg srca.

Njegovi saradnici i kolege bili su zadivljeni. A pogotovo Džejmi. B. B. se takođe oduševio algoritmom, a naročito kad je video dokaz u vidu konceptualnih proba i kako su one neverovatno dobro funkcionisale.

„Naći će srodnu dušu već na prvom sastanku!“, radovao se B. B. „Samo je to potrebno. Savršena definicija ubistvene aplikacije!“